

var gaaet. Det kunde jo ogsaa være, at han var bleven syg ...

I det samme saa hun ham komme frem i Døren ind til Læseværelserne, og skønt hans Mine var lige alvorlig, gennemstrømmedes hun af en Glæde, saa Øjnenes Glans forraadte hendes hemmelige Lykke. Hun vidste det ikke selv; men Hr. v. Auen blev nu endelig klar over Situationen, og straks gik Elskværdigheden af ham.

Da han saa Torben nærme sig, rejste han sig op, bukkede for Damerne og vendte derpaa Rivalen sin pomadiserede og skilte Nakke med hofmæssig Uforskammethed.

De kortskortede Damer paa Tribunen og deres raa Hvin generede pludselig Jytte, fordi Torben var tilstede. Hun hviskede til Moderen, om de ikke skulde gaa.

„Dette her er ækelt,“ sagde hun. „Jeg tror heller ikke, det morer Dihmer.“

Fru Bertha nikkede.

Lidt efter rejste de sig alle tre og gik.

Udenfor var det klart, hvidt Maaneskin. Det saa ud, som laa der et tyndt Snelag over Jorden. Trods Palmer og tætte Løvtræer var Udsigten ned over Byen ganske vinterlig i dette Lys.

Det var kun Fru Bertha, der lagde Mærke til det og talte om det. Hun gik foran paa den smalle Vej, der i Slyngninger førte op til Villaen under brede Skærmpinjer. De to andre fulgte bagefter i Tavshed.

Torben havde besluttet sig til at rejse. Han mente nu at vide saa meget, som han behøvede, og han følte det næsten som en Lettelse at have faaet Klarhed. Og